

Kis acsarkodás

VISSZHANG - LXVIII. évfolyam, 23. szám, 2024. június 7.

Meglepetéssel és szomorúan olvastam Párniczki Jutka reakcióját (*Nem felejték, nem adom fel, ÉS*, 2024/22., máj. 31.) írásomra, amely valójában nem publicisztika, hanem beszéd, a kettő közötti műfaji különbségekkel (*Nem feledni, nem feladni, ÉS*, 2024/14., ápr. 5.).

Párniczkinak igaza van: hiányosak voltak az ismereteim. Bár csodálkoztam, hogy két évfordulás emlékeztetést szerveztek, mindkettőre elmentem. Az elsőn beszéltem. Amikor a másodikon csak egy ismerős arcot láttam, meglepődtem. Az ismerős felvilágosított, hogy két, egymással konfliktusban álló csoportra szakadt időközben a kezdeti csapat. Sőt, van még egy harmadik is, mint később értesültem.

Mint beszédemből is kiderül, a kezdetek után kimaradtam, ritkán jártam ki, fogalmam sem volt erről.

Fentiek miatt igazságtalannak tartom, hogy rajtam veri el a port Párniczki, hiszen velük is ünnepeltem.

Személyeskedve felhasználna valaki helyett, akit nem mer megnevezni. Kívülállóként csak kesergek, hogy az acsarkodás magyar átka egy ilyen nemes emlékhely ügyét is tönkreteszi.

Ehhez még annyit tennék hozzá, hogy nem vagyok nyelvész, és sajnálom, hogy Párniczki nem értette meg, kitől származik a gondolat, amit úgy fogalmaztam meg: „nem feledni, nem feladni”, és kié a börtönből küldött utolsó kiolthatatlan mosoly. Olyan valakié, akit tiszteletlenség volt ebbe belerángatni. De nem rovom fel neki, hiszen nem ismerjük egymást, és ő azt érezteti, hogy nem egy csónakban evezünk. Ha nem, hát nem.